ב"ה

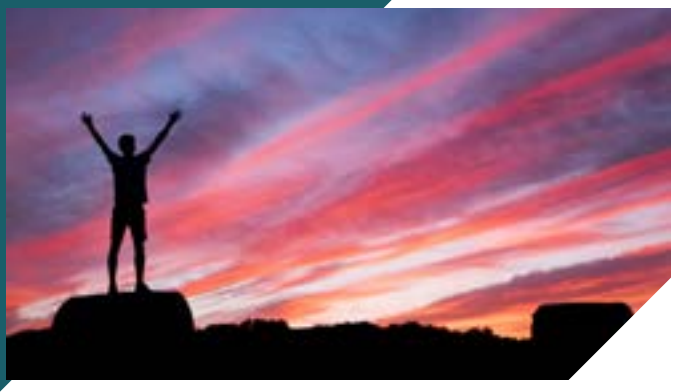

SOLACE THROUGH YEARNING

We sometimes yearn for certain experiences or feel nostalgia for things that are out of our control. Should we push those feelings aside? Or do they serve a purpose of their own?

TEACHER'S MANUAL

JEWISH INSIGHTS

A TASTE OF THE REBBE'S TEACHINGS

ROSH CHODESH MENACHEM-AV

THE SHLUCHIM OFFICE

Contents:

This class is about the nature of yearning. The upcoming month is called Menachem-Av. How exactly is it a source of comfort? What solace can we draw from the sense of yearning itself?

A. The Perplexing Name.....4

The month of Av is a terrible one. Major tragedies of the Jewish people took place during this month, and we mourn for much more than just the day of Tish'a B'av (source 1). Indeed, Jeremiah brands the entire month as a time of bad omens for the Jewish people (source 2).

The Rebbe asks: Why then, do we call the month "Menachem-Av"? What comfort does it give us?

One possible explanation is that we find comfort in the fact that G-d destroyed the Temple and not ourselves, as expressed in numerous places (source 3). But ultimately, it doesn't explain why this month is a month of comfort every year.

B. The Power of Yearning.....10

The Rebbe explains that yearning itself is a source of comfort. When we hope to return to Israel with Moshiach, and when we verbalize and actualize this hope in the customs of the month, it provides us with a sense of solace—that very soon this will all be over and G-d will redeem us from this exile.

C. King David's Song 13

In a different talk—when the Rebbe introduced the song of *Tzamah Lecha Nafshi* (source 4)—the Rebbe explained this concept further: The Baal Shem Tov taught that a person finds himself wherever his desire is. In other words, yearning for something can actually transport you to that place. The yearning has purpose and value in and of itself.

D. Video (Tzamah Lecha Nafshi).....14

Introduction:

This week, we begin the month of Av. According to Jewish tradition, we lessen our joy during this month and observe elements of mourning. However, Jewish sources call this month, “Menachem-Av.”

In Judaism, nothing is by chance. The word *Menachem* means comfort—so there must be something comforting about this month. But what could it possibly be? What lesson can it teach us?

A. The Perplexing Name

Source 1 Maimonides: Mishneh Torah, Laws of Fast Days 5:3, 6, 7, 10, 11

Maimonides describes the terrible tragedies that occurred on the 9th of Av throughout Jewish history and sets down the customs of Jewish mourning during that period.

Five tragedies occurred on 9 Av: The Israelites in the desert were decreed not to enter the Land of Israel; the destruction of the First and Second Temples; the capture of a large city named Betar, which had many thousands of Jewish inhabitants and a great king whom the entire people and the leading sages considered to be Moshiach. It fell to the Romans and they were all slain—a catastrophe equal to the Temple's destruction. Also on that day, which is designated for retribution, the wicked Tineius Rufus plowed the site of the Temple and its surroundings, thereby fulfilling the prophecy, "Zion will be plowed like a field."

When Av begins, we reduce our joy... Jews customarily do not to eat meat or enter a bathhouse during this week until after the fast.

The night of Tish'a B'Av is just like its day. We eat only before sunset, and the time between sunset and nightfall is forbidden like Yom Kippur.

It is forbidden to wash in either hot or cold water—even to place one's finger

וְתִשְׁעָה בְּאָב חֲמִשָּׁה דְּבָרִים אֵרְעוּ בוֹ. נִגְזַר עַל יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר שֶׁלֹּא יִכָּנְסוּ לָאָרֶץ. וְחָרַב הַבַּיִת בָּרִאשׁוֹנָה וּבַשְּׁנִיָּה. וְנִלְכְּדָה עִיר גְּדוֹלָה וּבֵיתָר שְׁמָהּ וְהָיוּ בָהּ אֲלָפִים וּרְבָבוֹת מִיִּשְׂרָאֵל וְהָיָה לָהֶם מֶלֶךְ גָּדוֹל וְדִמּוּ כָּל יִשְׂרָאֵל וּגְדוֹלֵי הַחֲכָמִים שֶׁהוּא הַמֶּלֶךְ הַמָּשִׁיחַ. וְנָפַל בְּיַד הָרוֹמִיִּים וְנֶהֱרְגוּ כֻּלָּם וְהָיְתָה צָרָה גְּדוֹלָה כְּמוֹ חֻרְבַּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וּבוֹ בַּיּוֹם הַמּוּכָן לְפֻרְעָנוּת חָרַשׁ טוּרְנוּסְרוּפּוּס הָרָשָׁע אֶת הַהֵיכָל וְאֶת סְבִיבָיו לְקַיֵּם מַה שֶּׁנֶּאֱמַר(ירמיה כו יח) (מיכה ג יב) "צִיּוֹן שָׂדֶה תֵחָרֵשׁ":

וּמִשֶּׁיִּכָּנֵס אָב מְמַעֲטִין בְּשִׂמְחָה. ... וּכְבָר נָהֲגוּ יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא לֶאֱכֹל בָּשָׂר בְּשַׁבָּת זוֹ וְלֹא יִכָּנְסוּ לַמֶּרְחָץ עַד שֶׁיַּעֲבֹר הַתַּעֲנִית.

תִּשְׁעָה בְּאָב לֵילוֹ כְּיוֹמוֹ לְכָל דָּבָר. וְאֵין אוֹכְלִין אֶלָּא מִבְּעוֹד יוֹם. וּבֵין הַשְּׁמָשׁוֹת שֶׁלּוֹ אָסוּר כְּיוֹם הַכִּפּוּרִים.

וְאָסוּר בִּרְחִיצָה בֵּין בְּחַמִּין בֵּין בְּצוֹנֵן וַאֲפִלּוּ לְהוֹשִׁיט אֶצְבָּעוֹ

בְּמַיִם. וְאָסוּר בְּסִיכָה שֶׁל תַּעֲנוּג וּבִנְעִילַת הַסַּנְדָּל וּבְתַשְׁמִישׁ הַמִּטָּה כְּיוֹם הַכִּפּוּרִים. וּמָקוֹם שֶׁנָּהֲגוּ לַעֲשׂוֹת בּוֹ מְלָאכָה עוֹשִׂין. וּמָקוֹם שֶׁנָּהֲגוּ שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת אֵין עוֹשִׂין. וּבְכָל מָקוֹם תַּלְמִידֵי חֲכָמִים בְּטֵלִין. וְאָמְרוּ חֲכָמִים שֶׁהָעוֹשֶׂה בּוֹ מְלָאכָה אֵינוֹ רוֹאֶה סִימַן בְּרָכָה לְעוֹלָם:

in water. Anointing oneself for pleasure, wearing shoes, and intercourse are forbidden, as on Yom Kippur. In places where it is customary to do work, one may work. In places where it is not customary to work, one should not. Torah scholars everywhere remain idle on this day. Our Sages said, "Whoever performs work on this day will never see a sign of blessing."

תַּלְמִידֵי חֲכָמִים אֵין נוֹתְנִין זֶה לָזֶה שָׁלוֹם בְּתִשְׁעָה בְּאָב. אֶלָּא יוֹשְׁבִים דָּוִים וְנֶאֱנָחִים כַּאֲבֵלִים.

Torah scholars do not exchange greetings on Tish'a B'Av. Instead, they sit in sadness and lament like mourners.

Source 2 Jeremiah 2:24

For personal tragedies, we mark the specific day, like a Yahrzeit. Why do we observe a month of mourning because of the 9th of Av? On this verse in Jeremiah, Rashi compares the People of Israel to a certain animal which can be captured only during one month of the year, when it sleeps. So too, there is one month of the year when the People of Israel are susceptible to bad occurrences.

פֶּרֶה לִמֵּד מִדְבָּר, בְּאַוַּת נַפְשָׁהּ שָׁאֲפָה רוּחַ, תַּאֲנָתָהּ מִי יְשִׁיבֶנָּה, כָּל־מְבַקְשֶׁיהָ לֹא יִיעָפוּ, בְּחָדְשָׁהּ יִמְצָאוּנָהּ:

A wild donkey accustomed to the desert, snuffing up the wind in eagerness. Her passion none can restrain; all who seek her need not grow weary; in her month, they will find her.

Rashi

בְּחָדְשָׁהּ יִמְצָאוּנָהּ: חֹדֶשׁ אֶחָד יֵשׁ בַּשָּׁנָה שֶׁהִיא יְשֵׁנָה כָּל הַחֹדֶשׁ וְאָז הִיא נִלְכֶּדֶת. אַף אַתֶּם, חֹדֶשׁ אֶחָד (הוּא אָב) הוּכַן לָכֶם כְּבָר מִימוֹת הַמְּרַגְּלִים, שֶׁקָּבְעוּ אֲבוֹתֵיכֶם בְּכִיַּת חִנָּם, בּוֹ תִּלָּכְדוּ תְּאֵנָתָהּ.

In her month, they will find her. She sleeps for one month every year, and then she is captured. For you, too, one month (Av) has been established since the days of the spies—when your forefathers chose to cry in vain—and then, you will be captured.

>> The Rebbe

What is Comforting About Av?

The name of the upcoming month—as listed in Jewish legal documents and as we recite it in the Blessing of the New Month—is Menachem-Av. In fact, according to some opinions, the month should be called Menachem alone.

Our sages say that a Jewish custom "is considered like Torah." If this name is used among Jewish people, in Torah and in Jewish tradition (including in legal documents written up according to Torah law), it implies that in reality, there is something comforting—*Menachem*—about the month of Av.

But how is this a month of comfort? It seems to be a month of the opposite. Jeremiah says, "In her month, they will find her…" implying that Menachem-Av is a month of bad omens for the Jewish people. According to Jewish tradition, we "reduce our joy" during this month; joyous events are customarily delayed to the next month. And yet we call it Menachem-Av, and when we bless the new month, we say, "Renew is for us… with joy"! This joy begins even before the month begins!?

שמו של החודש המתברך בשבת מברכים זה - בנוגע לדיני כתיבת שטרות על פי תורה, וכפי שאומרים גם בנוסח ברכת החודש - הוא: "מנחם אב"[1]. ועד שיש דעות ששמו של החודש הוא "מנחם" (בלבד)[2].

וכיון שזהו ענין ששייך לבני ישראל, תורה ויהדות (שהרי זה שם שנקרא על פי מנהג ישראל ש"תורה היא"[3], ונוגע לשטרות של בני ישראל שנעשים על פי תורה) - הרי מובן שכן היא המציאות, שבחודש אב נוגע בעיקר וישנו הענין ד"מנחם", ענין הנחמה.

ולכאורה אינו מובן: איך אפשר לומר שבחודש זה דוקא ישנו ענין הנחמה - בה בשעה שלכאורה הרי זה להיפך, כלשון הכתוב4: "בחדשה ימצאונה" (חודש אחד יש בשנה וכו'), שלכן הרי זה חודש של היפך השמחה, כמאמר רבותינו ז"ל[5] "משנכנס אב ממעטין בשמחה", ולכן יש כמה עניני שמחה שאסור לעשותם בחודש זה, אלא יש צורך להמתין לחודש אלול; ואף על פי כן אומרים "יחדשהו כו' לשמחה", ועד שהחל משבת מברכים ישנו כבר ענין השמחה?!

1 גט פשוט אה"ע סקכ"ו סקל"ה. הובא בפתחי תשובה שם סקי"ב. ובערוך השולחן שם סט"ז.
2 גט פשוט שם. וראה גם תו"מ ח"מ ע' 292. וש"נ.
3 ראה תוד"ה נפסל - מנחות כ, ב. מהרי"ל - הובא ברמ"א יו"ד סשע"ו ס"ד. מנהגים ישנים מדורא ע' 153. שו"ע אדה"ז או"ח סוסק"פ. סתל"ב סי"א. סתנ"ב ס"ד. סתצ"ד סט"ז. ועוד.
4 ירמי' ב, כד (ובפרש"י(- הפטרת יום הש"ק זה.
5 תענית כט, סע"א.

G-d Spent His Fury on the Temple

One possible explanation can be found in Rashi's comment on Bilaam's statement, "How good are…your tents, O Israel." Rashi says that the Tabernacle and the Temple are a source of blessing even when destroyed, "because they serve as a security for you; their destruction atones for your souls, as it says: G-d has spent His fury. How did He spend it? 'He has kindled a fire in Zion.'" In other words, the destruction of the Temple (in the month of Av) serves as a security for the eternal survival of the Jewish people, and therefore, the destruction itself is a source of comfort. It might be a "bitter medicine," but it is a medicine, nonetheless. However, this would only explain why the destruction itself is a source of comfort; not the entire month of Av every year!

לכאורה היה אפשר לבאר זאת על פי מה שנתבאר לעיל[6] בפירוש רש"י על הפסוק[7] "משכנותיך ישראל", "אף כשהן חרבין, לפי שהם משכון עליהן, וחורבנן כפרה . . שנאמר[8] כלה ה' את חמתו, ובמה כילה, ויצת אש בציון", והיינו, שחורבן בית המקדש (בחודש אב) הוא בדוגמת ענין המשכון שעל ידי זה נשארת מציאותם של בני ישראל באופן שהם נצבים לעד, ונמצא, שהחורבן עצמו הוא ענין של נחמה, כיון שעל ידי זה נעשה הקיום של בני ישראל; זוהי אמנם רפואה מרה, אבל סוף כל סוף הרי זה ענין של רפואה. אבל, ביאור זה שייך לומר רק בנוגע לענין החורבן בפעם הראשונה, מה שאין כן בשנים שלאחרי זה כו'.

6 שיחת ש"פ בלק.
7 בלק כד, ה.
8 איכה ד, יא.

Source 3 Numbers 24:5

In the blessings of Bilaam which we read in the Torah two weeks ago, he praises the tents and the dwelling places of the Jewish people. Rashi explains that "tents" refers to the Temple when it stands, and "dwelling places" refers to the Temple when it is destroyed. What exactly is so good about a destroyed Temple? This is the source of the Rebbe's above statement.

מַה־טֹּבוּ אֹהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל.

How good are your tents, O Jacob, your dwelling places, O Israel!

Rashi

מה טבו אהליך. מַה טֹּבוּ אֹהֶל שִׁילֹה וּבֵית עוֹלָמִים בְּיִשּׁוּבָן, שֶׁמַּקְרִיבִין בָּהֶן קָרְבָּנוֹת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:

How good are your tents: How good is the Tabernacle at Shiloh and the Eternal Holy Temple when they are inhabited—for offerings are brought up in them to atone for you [the Jewish people].

משכנתיך. אַף כְּשֶׁהֵן חֲרֵבִין, לְפִי שֶׁהֵן מַשְׁכּוֹן עֲלֵיכֶם, וְחֻרְבָּנָן כַּפָּרָה עַל הַנְּפָשׁוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר "כִּלָּה ה' אֶת חֲמָתוֹ" (איכה ד'), וּבַמֶּה כִלָּה? (שם) "וַיַּצֶּת אֵשׁ בְּצִיּוֹן" (תנחומא משפטים):

Your dwelling places: They are good even when they are destroyed, because they serve as a security for you; their destruction atones for your souls, as it says, "G-d has spent His fury." How did He spend it? "He has kindled a fire in Zion." [The Hebrew משכנתיך—*dwelling places* can also be translated as *security*, or *collateral*.]

B. The Power of Yearning

>> The Rebbe

We Don't Stop Awaiting a Better Time

The explanation: In Jewish law, three years constitutes a *chazaka*, a permanence. We have been in exile for far longer—we should have become accustomed to the state of exile.

Nonetheless, we see that the Jewish people have maintained a yearning and desire to leave the exile throughout this time (even when living in free countries which do not hamper Jewish life). This is not only a thought; we verbalize our desire three times a day during the Amidah: "Cause the scion of David to flourish," "May our eyes behold Your return to Zion," "Blessed are you…who restores His Divine Presence to Zion." Whenever ten Jews gather to pray, these statements are publicly declared by the prayer-leader. And of course, we say it sincerely—after all, G-d sees directly into our hearts, so who would be the fool to pray without being sincere about the very words he says?

Now, our sages have said that "when we were exiled to Edom, G-d accompanied us…" In our day, G-d is primarily found in exile with us, which gives us an advantage over the Land of Israel. Why, then, do we yearn to return to Israel?

ויש לומר הביאור בזה: ישנו דין ששלש שנים הוי חזקה[9]. וכיון שבני ישראל נמצאים כבר בגלות הרבה יותר משלש שנים מזמן החורבן, היו צריכים כבר להתרגל לגלות.

ואף על פי כן רואים לפועל שבמשך כל הזמן יש אצל בני ישראל רגש של געגועים ותשוקה לצאת מהגלות (אפילו אצל אלו שנמצאים בארצות הרווחה, ששם יכולים לקיים תורה ומצוות כו'), ולא רק במחשבה, אלא גם בדיבור - כפי שאומרים בתפלת שמונה-עשרה שלושה פעמים בכל יום: "את צמח דוד עבדך כו'", "ותחזינה עינינו בשובך לציון", עד "המחזיר שכינתו לציון", וכאשר מתאספים עשרה מישראל, שזהו ענין של פרהסיא, אזי מכריז זאת השליח ציבור בגלוי, ובודאי אומרים זאת בתפלה מתוך רגש הלב, דכיון ש"ה' יראה ללבב"[10], הרי מי הוא השוטה (ובלשון הידוע[11]: "אטו בשופטני עסקינן") שיאמר זאת ללא רגש הלב?!...

ולכאורה: כיון שאמרו רבותינו ז"ל[12] "גלו לאדום שכינה עמהם", והיינו, שבזמן הזה נמצאת עיקר השכינה בגלות[13], הרי יש מעלה בחוץ לארץ לגבי ארץ ישראל, ואם כן, מהי סיבת הגעגועים?

9 ראה ב"ב כח, א ואילך.
10 שמואל-א טז, ז.
11 ראה ב"ק פה, א. ב"מ מ, א. ב"ב ז, א. ועוד.
12 ספרי סוף פרשתנו (מסעי). וראה מגילה כט, א.

13 נזכר גם מדברי רבינו הזקן בענין לאה ורחל (ראה תו"א ויצא כב, סע"ד ואילך, ש"אחר חורבן בהמ"ק שגלו ישראל וגלתה עמהם השכינה, שהיא בחי' רחל, שהיא בבחי' גלות בע' שרים, ואינה מאירה כלל מערך הגילוי שהיתה מאירה בזמן הבית . . ומ"מ נשאר מאיר בא"י בחי' לאה . . אך . . הוא עלמא דאתכסיא והעלם כו'". ובתו"ח שם ל, ד: "מטעם זה יש יתרון מעלה בזמן הגלות").

Also, what is the purpose of longing? As my father-in-law, the Previous Rebbe, famously said, "We didn't choose to be exiled nor can we choose to be redeemed." Ultimately, we need to wait for G-d to send Moshiach. So why bother yearning for the redemption?

וגם: מהי התועלת בענין הגעגועים - וכדברי כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר[14]: לא מרצוננו גלינו כו' ולא בכחותינו נשוב לארץ ישראל, כך, שיש להמתין עד שיבוא זמן הגאולה, כמו שכתוב[15] "אני ה' בעתה אחישנה"?!

The Yearning Itself is a Source of Comfort

The explanation: Yearning itself is a source of comfort. When we recall that we've been in exile for nineteen hundred years (and we therefore yearn for redemption) it serves as a source of comfort. It reminds us that the work is almost done, and very little remains. We will conclude G-d's mission and leave very soon.

The longing becomes even more powerful when it is verbalized, as we mentioned earlier, because it makes an impression on our "animal souls." We even express our longing in our custom of refraining from eating and drinking—an element of our lives which binds the spiritual and the physical together. That is how Jewish people make the yearning tangible in a physical way.

אך הענין הוא - שעצם ענין הגעגועים הוא ענין של נחמה: כאשר נזכרים שנמצאים אלף ותשע מאות שנה בגלות (שלכן ישנו ענין הגעגועים), הרי זה פועל ענין של נחמה - שמסיימים את העבודה, ובפרט כשיודעים שנשאר רק לסיים "פכים קטנים"[16], וכשמסיימים את כל הבירורים (באופן שלא נשאר שום ניצוץ בגלות), אזי יוצאים מהגלות.

-ובפרט כאשר ענין הגעגועים בא לידי ביטוי גם בדיבור, כנזכר לעיל, שעל ידי זה נפעל ענין זה גם אצל נפש הבהמית, .. ועד שמתבטא גם באכילה ושתיה, שענינם לפעול חיבור הנשמה עם הגוף, לקשר גשמיות עם רוחניות ורוחניות עם גשמיות, ועל ידי זה פועלים בני ישראל שענין זה יומשך גם בעולם.

14 סה"ש תרפ"ז ע' 169. וש"נ.
15 ישעי' ס, כב.
16 ראה גם תו"מ ח"ב ע' 181 ואילך. ועוד.

ולכן: בבוא חודש אב, ובני ישראל מכריזים שנמצאים בגלות ובית המקדש חרב כו' - הרי זה גופא פועל את ענין הנחמה, "מנחם אב", ובאופן ש"הפכתי אבלם לששון"[17] (והיינו, שלא זו בלבד שהאבל מתבטל ממציאותו, אלא אדרבה, שנהפך לששון), על ידי הקב"ה, "הוי' מלכנו"[18], ש"אוחז בידיו ממש איש איש ממקומו, כענין שנאמר[19] ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"[20] (שלכן אין להתיירא מאף אחד שיהיה צורך להתגונן מפניו), ומוליך אותו אל הגאולה האמיתית והשלימה, ובאופן ד"פרזות תשב וגו'"[12], בקרוב ממש.

Therefore, when the month of Av arrives and the Jewish people remind themselves that they are in exile and the Temple is destroyed, this alone brings a sense of comfort, of Menachem-Av. In that spirit, G-d abolishes our mourning, transforms it to joy, and, in the words of Rashi, "He will take every Jew by the hand from his place, as the verse says: You will be gathered up, one by one, O children of Israel." We then have nothing to fear, and He will bring us to the true and complete redemption and the rebuilding of Jerusalem.

Shabbat Parshat Matot-Masei 5731-1971

Toras Menachem vol. 61 pg. 102

17 ירמי' לא, יב.
18 ישעי' לג, כב.
19 שם כז, יב.
20 פרש"י נצבים ל, ג.
21 זכרי' ב, ח.

C. King David's Song

In the talk we just read, the Rebbe explained that the longing itself could be a source of comfort. But what does that mean? What solace do we gain from a sense of yearning? The Rebbe explained this concept in a different talk.

This talk was delivered at the special farbrengen on the Shabbos after Pesach 5714-1954, when the Rebbe taught the song, "Tzama Lecha Nafshi." The Rebbe opened the farbrengen with a quote from the Previous Rebbe which said that as we approach Moshiach, we need to do it with joy. From where do we derive that joy, the Rebbe asked? A genuine evaluation of our spiritual state will not bring us to a state of happiness. But, the Rebbe answered, the very yearning for spiritual growth can bring us joy.

Source 4 Psalms 63:1-3

מִזְמוֹר לְדָוִד; בִּהְיוֹתוֹ, בְּמִדְבַּר יְהוּדָה.

A song of David when he was in the desert of Judah.

אֱלֹהִים, אֵלִי אַתָּה, אֲשַׁחֲרֶךָּ:

O God, You are my God, I seek You.

צָמְאָה לְךָ, נַפְשִׁי, כָּמַהּ לְךָ בְשָׂרִי; בְּאֶרֶץ-צִיָּה וְעָיֵף בְּלִי-מָיִם.

My soul thirsts for You; my flesh longs for You, in an arid and thirsty land, without water.

כֵּן, בַּקֹּדֶשׁ חֲזִיתִךָ לִרְאוֹת עֻזְּךָ, וּכְבוֹדֶךָ.

As I saw You in the Sanctuary, [so do I long] to see Your strength and Your glory.

>> The Rebbe

Yearning Brings Solace

From where do we derive joy in our spiritual service?

The answer is: from yearning.

When we thirst for a closeness to God, the very yearning serves to quench our thirst—at least to some extent—because it elevates us to the level for which we pine. As the Baal Shem Tov said, "A person is found where his desire is found."

...This is emphasized during the Sefirah days, which are days of yearning for the Giving of the Torah—which is why we count the days until the holiday.

King David said, "My soul thirsts for You, my flesh longs for You—as I saw You in Your Sanctuary..." The Alter Rebbe interpreted the verse in the name of the Baal Shem Tov, "If only I should see you so in your Sanctuary." I.e., when on a low spiritual level, "in an arid and thirsty land," a person nevertheless yearns for the highest levels of holiness.

The reason—because of the power of yearning. The yearning itself can bring you to the level you yearn for, even from the lowest spiritual state.

ואם כן נשאלת שוב השאלה - מצד איזה ענין תהי' השמחה?

והעצה לזה היא - ענין הצמאון:

כאשר ישנו צמאון לגילוי אלקות - הרי צמאון זה גופא מרוה במקצת, כיון שהצמאון מרומם את האדם לאותה מדריגה שאלי' הוא צמא, וכמאמר הבעל שם טוב[22] "במקום שרצונו של אדם שם הוא נמצא".

...וענין זה מודגש בימי הספירה, שענינם הוא הצמאון למתן תורה, שמטעם זה סופרים את הימים עד שיהי' מתן תורה[23].

וזהו גם כן מה שאמר דוד המלך[24] "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי גו' כן בקדש חזיתיך", ופירש אדמו"ר הזקן בשם מורנו הבעל שם טוב נ"ע[25]: "כן בקדש חזיתיך" - "הלואי בקדש חזיתיך". והיינו, שאף שנמצא במדריגה תחתונה ביותר, "בארץ צי' ועיף בלי מים", מכל מקום הרי הוא מתברך "הלואי בקדש חזיתיך" - "בקדש" דייקא, "קדש מלה בגרמי'"[26] שלמעלה גם מ"קדוש".

והטעם לזה - מצד גודל מעלת הצימאון (כנ"ל), שעל ידי הצימאון גופא יכול להתעלות למדריגה שאלי' הוא הצמאון, גם כאשר נמצא במדריגה תחתונה ביותר.

22. ראה כתר שם טוב בהוספות סמ"ח. וש"נ.
23. אגדה הובאה בר"ן סוף פסחים. וראה חינוך מצוה שו. הנסמן בלקו"ש חכ"ב ע' 114 הערה 2.
24. תהלים סג, ב-ג.
25. ראה כתר שם טוב בהוספות סס"ד. וש"נ.
26. זח"ג צד, ב.

[The Rebbe concluded:] There is a song of the Alter Rebbe with the words, "*Tzamah lecha nafshi*, My soul thirsts for you."

[The Rebbe asked that it be sung.]

וסיים כ"ק אדמו"ר: ישנו ניגון מאדמו"ר הזקן על הפסוק "צמאה לך נפשי", -

וצוה שינגנו את ניגון זה.

When King David was wandering through the Judean desert, pursued by King Saul and his army, he intensely yearned to be in God's sanctuary. He cried out, "My soul thirsts for You, my flesh longs for You, in an arid and thirsty land, without water…"

The next verse continues, "As I saw You in the Sanctuary, [so do I long] to see Your strength and Your glory..." The Baal Shem Tov famously explained that King David was hoping to retain the same sense of longing even when he reached the Tabernacle.

Why? What purpose is there in yearning if you already reached your desired destination? The answer is that yearning itself is a source of comfort. There is something especially powerful about thirsting for something which is beyond your reach. King David wanted to retain that passion even when he reached his goal.

(This point helps us understand the Rebbe's message about the month of Av. Despite the terrible tragedies that occur to the Jewish people during that month, the very fact that we mourn these events and yearn for the rebuilding of the Temple and the coming of Moshiach brings us a sense of solace and comfort. Therefore, it is true a Menachem—Av).

Nobody knew the tune which the Rebbe was referring to. Instead, to everyone's surprise, the Rebbe began singing the beautiful tune himself, singing it again and again until the crowd learned it.

The Rebbe would often sing this tune at gatherings. Although he did not usually lead singing on his own, this song was an exception: the Rebbe would sing it responsively with the crowd. There were always among the most special moments with the Rebbe.

The following is a video of one such event.

Video https://youtu.be/yXRmNF2Usuo?t=103